

Kaamos yllä, kaamos alla,
kaamos sieluni sisässä.
Mustaa märkää maisemassa,
masennusta marraskuista
metsässä ja mielessäni,
sydämessä, sielussani.
Pimeää se kaikki mulle.

Joulujouit, soitot hurjat
kaupoissa ja kaupungilla
kantaa korviin kaikkialta,
tuskin korvia pidemmä.
Sävel pistää, koskee soitto
käärövuorta katsoessa.
Tungoksessa huojuu hyllyt,
pettää hermot, kiirii tiuske:
rahajoulu, tungosjoulu
kauheassa kaamoksessa.

Milloin täällä paistaa päivä,
milloin aamu loisteen suopi,
milloin yöni antaa rauhan
sydämelle murheiselle?
Onhan kohta joulun juhla,
tuoja suuren lohdutuksen.

Sitä mietin murhemiellä,
sitä silloin pitkään pohdin
kurateillä kulkeissani,
kotiin hiljaa kun kävelin
harmaan paino hartioilla,
synkkyys sieluni sisässä.

Käsi lämmin kun lähellä,
poskella kun lämmin poski
lähimmäisen, turvan tuojan,
jopa tyyntyi turta mieli,
rauhottui jo synkkä sielu.
Yksin täällä kaamoksessa
enää tuskin kestää voisin.